SONČNA VRATA

Sončna Vrata pripeljejo posameznika na pot Ljubezni in Modrosti. Kdor v sebi odkrije ta Dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega Vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do Prasvetlobe Večnega Ognja, kateri napaja vso Neskončnost.

Onosmil Zlatobor

173. OBJAVA

26. oktober 2021

TRIJE DNEVI V TEMPLJU

»Grožnja glavnega farizeja in strogi ukor rimskega sodnika.«

1. Glavni duhovnik je dejal: »Če tisti pobič, brez naše vednosti in brez dovoljenja templja, zares dela takšna dejanja, je jasno kot beli dan, da ga je obsedel Belcebub, poglavar vseh hudičev! Kolikšna nravstvena čednost je potrebna, da si deležen Božje moči in to ne more biti nikjer drugje kot samo izrecno v najsvetejšem templju v skladu z vedo Mojzesa in vseh prerokov!

2. Komur je to iz Pisma znano tudi ve, kako izgleda s tovrstnimi čudeži izven templja! Saj je vendar brezpogojna dolžnost templja za vsako ceno iztrebiti takšne otroke in ljudi s površine Zemlje! In če bodo naša kasnejša poizvedovanja potrdila, kar si o temu pobiču izrekel, bomo tudi njega kot Belcebubovega zaveznika iztrebili s površine Zemlje!«

3. Sodnik je odvrnil: »To je bil pri vas prej najbrž običaj, katerega ste si sami naredili ampak odkar smo mi Rimljani, vaši gospodarji in vladarji je kaj takega komaj še mogoče; kajti meč pravice je popolnoma in za vse primere v naših rokah in kdorkoli bi ga samovoljno dvignil brez naše vednosti in volje, ga bomo, ne ozirajoč se na njegov družbeni stan, obravnavali kakor nekega puntarja in roparskega morilca!

4. Ravnokar sem pa prav od tega dečka, kakor tudi od tebe slišal, da ste vi v vaši tempeljski blaznosti umorili v samem templju celo nekega velikega duhovnika samo zato, ker je pripovedoval, da je imel neko višje videnje. S tem je med vami gotovo izzval mogočno zavist in to je bilo dovolj za vašo odločitev spraviti ga iz tega sveta. To se je zgodilo pred dvanajstimi leti pod našo vladavino.

5. Ta primer si bomo pobliže ogledali in kdo ve ali ne boste vi prej dobili na pokušino meč rimske pravičnosti - kakor pa oni čudežni deček maščevanje vašega templja! Na podlagi moči moje službe, vam templjarjem povem, da bom vsakogar, ki bi se drznil, pa čeprav samo iz največje oddaljenosti, prizadeti enemu dečku kakršnokoli bolečino, kaznoval z mečem! - To bodi dovolj!«

6. Glavni duhovnik je dejal: »Mi pa imamo cesarjevo obljubo, ki zagotavlja templju sodno moč, katere se ne sme dotakniti noben posvetni sodnik!«

7. Sodnik je odvrnil: »Kako daleč sega, mi je točno znano, uporabljati morate modro strogost, ampak

od tu pa do ius gladii (pravica meča, pravica smrtne kazni. Op. prevajalca) se razteza zelo velik in prostran prepad! In gorje tistemu med vami, ki bi ga prekoračili.«

8. Glavni duhovnik je spregovoril: »Kaj pa je z oblastjo nekega Heroda, ki je obenem štirikratni knez v Galileji - ali nima tudi on ius gladii?«

9. Sodnik je odvrnil: »Herod in ostali knezi v judovskih deželah so čisto najemni knezi in njihov ius gladii je omejen izključno na njihove sluge, hlapce in sužnje. Če ga kruto uporabljajo - za kar imajo res kupljeno pravico vsakih deset let do deset let - bodo ostali kmalu brez služabnikov, kajti mi nikogar ne silimo, naj stopi k njim v službo, zato je v njihovo lastno dobrobit, ne pretiravati z njihovo, za drag denar kupljeno pravico, in to še toliko manj, ker more vsak njihov sluga - razen množice sužnjev - odpovedati službo pri njih kadar hoče in v trenutku izstopa iz službe se ne nahaja več pod pravosodjem nekega takega kneza, marveč pod našim.

10. Dalje imajo pravico pobirati davke, kateri jim pripadajo in jih v skrajnem primeru izterjati s silo, ampak brez ius gladii! Za usmrtitve se morajo obrniti na nas in zanje plačati.

11. To so pravice tvojega Heroda, kot tudi vseh ostalih fevdalnih knezov; vse kar gre dalje od tega je najostreje kazniv zločin in ga kaznujemo že po prvem prestopu z odvzemom fevdalne pravice.

12. Če torej verjameš, da boš s Herodovo močjo preganjal čudežnega dečka, se zelo motiš in tega zavedajoči se Herod se bo znal paziti pred prestopom svoje pravice!

13. Tale deček tukaj, pa se sedaj tudi nahaja pod mojim varstvom, prav sedaj mu izrekam vso pravico, vas mučiti z vsakovrstnimi vprašanji in ne bom se umaknil z njegove strani, kajti v njegovi glavi in bitju tiči več jedrnato zdrave modrosti kot pa v vsem vašem svetišču. - In zdaj, moj najljubši, moj najmilejši deček, lahko zopet govoriš, kajti zate sem očistil prostor!«

»Obljuba dečka Jezusa rimskemu sodniku in zato jeza glavnega duhovnika. Kako more postati človek sam živa božja beseda, torej Bog. Deček Jezus zavrne glavnega duhovnika s pomočjo ljudskega verouka.«

1. Jaz pa sem najprijazneje pogledal rimskega sodnika in spregovoril: »Sicer si pogan, si pa pravičen in imaš dobro Srce in resnično, ko bo prišlo pravo Božje kraljestvo na zemljo, ti skupaj s celo svojo družino ne boš eden poslednjih, ki bodo vanj sprejeti! Kdor pa bo vanj sprejet, bo blažen in večno ne bo videl smrti.«

2. Sodnik je dejal: »Kako pa mi ti lahko nekaj takega obljubiš?«

3. Odvrnil sem mu: »Nič lažjega kot to! Kajti povem, da onega čudežnega dečka zelo dobro poznam in

sem njegov najtesnejši prijatelj. Ko bom prišel k njemu, ne bom pozabil, in On te bo Blagoslovil in njegov Blagoslov ne bo brez posledic!«

4. Tedaj je, glavni duhovnik jezno vstal in dejal: »Mar je oni pobič nek Bog, da more blagosloviti, kakor da bi bil kakšen Bog?! Kaj ne veš, da more samo Bog blagosloviti in njegov glavni duhovnik na Božji ukaz, trikrat letno?! Kako vendar govoriš o onem dečku, da more tudi on blagosloviti človeka, celo z vso njegovo družino?! Kateri učitelji pa so pri vas, da vas učence učijo čvekati takšne nesmisle!«

5. Odvrnil sem: »Prvič, ste nam sami dali takšne učitelje in če torej učenci čvekajo naokoli takšen nesmisel, potem pade to nazaj na vas, in tako proizvaja en nesmisel drugega! Če pa je to nesmisel, kar sem izpovedal o čudežnem dečku, da on blagoslavlja tiste, ki so njegovi resnični prijatelji, čemu potem učite vi, da naj starši vedno blagoslavljajo svoje otroke in otroci svoje starše?

6. Saj Noe vendar ni bil Bog, vendar je nadvse plodno blagoslovil oba svoja sinova, ki sta zagrnila njegov sram! Prav tako tudi stari slepi Izak ni bil Bog, ko je Jakoba blagoslovil, mu dal priimek »Izrael«, kar pomeni toliko kot: »Iz tebe naj izide Božje ljudstvo!« Je bil takšen blagoslov morda jalov?!

7. Kadar pa govoriš in vprašuješ v tvoji veliki tempeljski domišljavosti, ali je oni deček morda nek Bog, kaj mi lahko odvrneš, če ti povem: »Ja je, in to z večjo pravico, kakor pa ste vi napisali »Gospod Jehova Sabaot je govoril svojim Bogovom!« Če pa se vi, v vaši domišljavosti smatrate za Bogove, zakaj potlej tisti deček obdarjen in izpolnjen s tako številnimi resnično Božjimi lastnostmi ne sme biti Bog, pri čemur po rodu celo izhaja po ravni črti iz Davida?!

8. Kdor pa sliši Božjo besedo in se po njej ravna, ta ima v sebi živo Božjo besedo in je sam v svojem celotnem bitju postal Božja beseda in je torej v Duhu iz Boga. Kdor pa je takšen, kdo zmore reči, da v tem primeru cel človek ne izhaja iz Boga?! Če pa je človek zato, ker je v svojem celotnem bitju postal živa Božja beseda izpolnjen z Božjim duhom, kajti v vsem, kar je v celoti resnično Božje, moramo ugledati Boga?!«

9. Glavni duhovnik je dejal: »Kakšen kazniv, boga-obrekujoč nesmisel si spet izčvekal? Na tak način more govoriti samo nepriseben norec! To je bedast nesmisel, ob katerem se mora mislec, ki je to jasno spregledal na ves glas smejati!« - Nato se je glavni duhovnik sam glasno zasmejal.

10. Jaz pa sem dejal: »Kaj ti to imenuješ nesmisel? Če je to nesmisel, potem ste vi, glavni duhovniki, starešine in pismouki sami stvarniki in raznašalci istega, kar vam morem takoj dokazati popolnoma jasno!«

11. Glavni duhovnik: »Kako nam boš ti, predrzni svinjski pastir iz Galileje to dokazal?«

12. Rekel sem: »Prinesite mi ljudski verski učbenik!«

13. Je vprašal glavni farizej: »In kaj nameravaš z njim?«

14. Odvrnil sem mu: »To boš pa že videl! Najprej mi privlecite knjigo sem!«

15. Torej so privlekli knjigo in glavni svečenik je dejal: »Tukaj je! Kaj pa boš sedaj storil z njo?«

16. Odgovoril sem mu: »To boš takoj videl!« - Odprl sem knjigo in zaprosil rimskega sodnika naj glasno prebere mesto, katerega sem mu pokazal. Ubogal me je z vidnim veseljem.

17. Rimski sodnik: »Kdor sliši Božjo besedo in se po njej ravna ta ima v sebi živo Božjo besedo in je postal sam živa Božja beseda in je tako v Duhu iz Boga. Kjer pa je tako, kdo premore reči, da ni ves človek iz Boga?! Če pa je nek človek s tem, ko je v vsem svojem bitju postal živa Božja beseda, popolnoma izpolnjen z Božjim duhom, mar potem ni nek Bog, kajti polno resnično Božje je potrebno vsepovsod, torej tudi v človeku, še toliko bolje gledati kot Boga!«

18. Nato je rimski sodnik dejal: »Glej no, to so dobesedno iste besede, katere je poprej glavni duhovnik označil za nesmisel nekega svinjskega pastirja. No tale zadevica - kakor opažam začenja postajati vedno bolj vedra! Zdaj sem pa sam postal res radoveden, kaj se bo iz tega izcimilo!«

»Ponesrečen poskus enega izmed pismoukov in enega izmed starešin ubraniti glavnega duhovnika in mu priboriti veljavo. Sodnik preloži zasedanje na naslednji dan. Deček Jezus in Simon kot Rimljanova nočna gosta v gostišču.«

1. Glavni duhovnik pa je naredil zaradi tega branja zelo nataknjen obraz.

2. Jaz pa sem dejal: »Torej ti, tako nadvse bogoslovno učeni glavar templja, mar nisem s tem podal najočitnejši dokaz, da - če je tisto kar sem ti poprej govoril res nesmisel - kar pa ni - ste vi sami tvorci in trosilci nesmisla?! Če pa sem s tem lagal, Me lahko za mojo predrznost takoj počiš po zobeh! To pa bo zate težko, kajti to kar stoji zapisano v vašem verskem učbeniku za ljudstvo, ti je nemogoče razglasiti za nesmisel! Sedaj pa bi rad slišal vzrok, zakaj si to poprej izjavil! - Govoril sem, sedaj govori ti!«

3. Glavni duhovnik je imel na obrazu smešen izraz in je bil očividno v veliki zadregi za odgovor.

4. Vendar se je hitro dvignil nek drog pismouk in dejal: »Njegovo visoko spoštovano gospostvo so te s tem samo prav zasoljeno preizkušali in so hoteli iz tega razbrati ali verski učbenik za ljudstvo dobro poznaš, ker si ga uporabil v prid tvoji zadevi! Daj to zdaj v nemar, in govoriva raje o nečem popolnoma drugem! Kajti iz tega prepira, ki valuje sem in tja na koncu le ne bo nobenega zaključka!«

5. Povedal sem: »Glej no, kako pameten bi rad bil, če bi le zmogel! Rad bi pomagal glavnemu svečeniku iz gnojnice, v katero se je sam prekucnil in tiči v njej čez ušesa in oči; vendar sedaj to ni več možno!

6. Prav dobro vem, da mi ne bo navedel vzroka zakaj je dejal, da je to pri meni nesmisel, to kar bi on kot

vrhovni svečenik najprej moral vedeti, kot zapisano v verskem učbeniku za ljudstvo pred vsakogar očmi; ker pa o tem ni vedel, je to imenoval nesmisel - in pri tem je obenem vrhovni farizej, pismouk in starešina!

7. Pomembno v zadevi je samo to, kako lahko nekdo dandanes postane in je vrhovni farizej, domišljujoč si da je izpolnjen z Božjim duhom pri čemer Božje besede ne pozna niti od zunaj! Ali nista zapoved in običaj, da mora vsak najvišji duhovnik, ki sedi na Mojzesovem in Aronovem stolu, popolnoma poznati pismo v vseh njegovih delih in dati vsakomur, ki v karkoli dvomi popoln odgovor?!

8. Kakšen odgovor pa more dati ta, ki ne pozna niti zelo izčrpno napisanega besedila verskega učbenika za ljudstvo in v posmeh in pravično jezo resničnega in gorečega Juda iz lastne ne seznanjenosti imenuje nesmisel to, kar mora vedeti vsak judovski deček iz ljudskega verskega učbenika, ker ga drugače nek pošten gospodar ne sprejme v rokodelski uk!«

9. Tedaj Me je opomnil nek drug starešina, naj se dobro zavedam, kdo in kaj je glavni duhovnik.

10. Jaz pa sem mu odvrnil: »Če govorim polno resnico, kako lahko z njo užalim sploh kdaj resničnega človeka?! Sami povejte, mar to kar tukaj govorim ni zapisano v Mojzesovem oznanjenju in ali ni s to zadevo tako, kakor jasno kaže vsebina sama!

11. Na žalost ljudje rojeni v uglednih razmerah ne napredujejo v odvisnosti od svojega duhovnega bogastva, ampak v razmerju do njihovih posvetnih bogatij v najvišje urade, kjer postanejo običajno duhovno še revnejše, zato pa posvetno toliko bogatejši! Vendar povejte sami ali je takšen način pred Bogom pravičen!?

12. Ja, potem je celo zelo lahko razumljivo, da nekdo le s težavo dobi pojasnilo o prihodu obljubljenega Mesije, ko pa so tisti, ki bi najprej in na prvem mestu morali po svoji dolžnosti o tem nekaj vedeti, nevedni v Pismu kot ljudje, ki o obstoju nekega Pisma, izhajajočemu iz Božjega duha preko Mojzesa in drugih prerokov ne vedo nič, ob tem pa sedijo zelo visoko in na široko na Mojzesovem in prerokovem stolu!

13. Sami vedo o Bogu ali njegovi Besedi malo ali nič in še manj o živi besedi Jehove v ljudeh, po kateri naj bi le-ti postali Bogovi v skladu z osnovnimi nauki za poučevanje ljudstva, katere so sami oblikovali. - Kaj meniš ti, rimski sodnik kot ajd, k takšnim stvarem in razmeram!?«

14. Sodnik je dejal: »Prav v vsem ti moram dati prav! Kajti tukaj med zidovi in v tej odmaknjeni dvorani smeš govoriti, kakor ti je jezik zrasel, ampak takole javno pred ljudstvom pa bi bilo nekaj takega seveda neolikano in celo neprimerno - kar pa tudi ne boš storil, saj si za kaj takega prepameten in znaš za ta čas še predobro predvideti hude posledice iz takšnega ravnanja! Sedaj pa pojdimo na večerjo! Ti in Simon sta danes in jutri moja gosta!« Nato je sodnik zaključil zasedanje in ga sklical ponovno za naslednji dan.

15. V bližini templja pa je bilo veliko gostišče, kjer smo pojedli dobro večerjo in se hitro podali počivat.

16. To gostišče pa je bilo last templja in v njemu so stregli tempeljski služabniki. Kdor izmed popotnikov je ostal v tej ostaji, temu se je štelo, kakor da bi ostal neposredno v samem templju. Ljudje so sicer lahko

ostali tudi v templju, zato pa so morali plačati dvojno ceno in so dobili v užitek samo kruh in vodo. Če se je kasneje glasilo, da sem bil tri dni dolgo v templju je šteti tempeljsko ostajo k njim.

17. Mi trije pa smo se imeli v ostaji prav dobro; vsak izmed nas je dobro spal.

Jakob Lorber: TRIJE DNEVI V TEMPLJU (str. 28 - 35)